

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЗАЩО ПИЩА?

chitanka.info

„Нечовешкото място ражда нечовешки чудовища“. Стивън Кинг го беше казал някога. Но това изречение може да е излязло от устата и на Мойсей, Исус, Далай Лама или Джак Изкормвача. От устата на който и да било, който някога през целия си живот се е сблъсквал с нечовешката чудовищност на света около себе си — свят, който мислим за реален и човешки, но всъщност е уплътнен до максимум с нечовешки изроди, плъпнали по всички страни като разбягали се от чехъл хлебарки. Мазни, гнусни, помръдващи с хищни пипалца, потропващи с мутиралаи от прекалена нечовечност крачка, пускащи олигофрениасали лиги, предвкусвайки поредния триумф на несправедливия абсурд над струващото ни се логично, но на практика твърде нереално добро...

Къде са те ли? Разрежете сърцето на една жена, която с луксозното си токче стъпква душата на поета, изпълнена със стихове, в отчаяния си опит да хване измислената си абсурдна мечта за богат нерез, който да ѝ купува цигари и джин... взривете черепната кутия на блондинката, която мисли единствено в цифри (за предпочитане — в долари, но може и в евро)... разсечете с ръждясал скалпел разпарцаливната полова система на проститутката, която успешно е комбинирала хобито и професията си и за жълти стотинки, центове или копейки продава и малкото останало от себе си... Направете което и да било от тези неща и отвсякъде ще блъвнат въпросните изроди. Нечовешки. Псевдочовечни. Реални като в отвратителен наркомански кошмар. Живи, за разлика от мен и вас. Упорито живи.

За да ги видиш, достатъчно е да останеш сам за седмица, две, месец, година... Да изпиеш Бог знае колко хилядната бира в самота... Да ти омръзне до болка физическият, умствен и словесен онанизъм, който се повтаря от ден на ден, от нощ на нощ, от секунда на секунда. Тогава... О, тогава очите се отварят, ушите се отпушват, а носът започва да надушва ужасяващата смрад на техните миазми.

Казват, че реализмът бил крайна фаза на песимизма. Не е вярно. Финалът се нарича отчаяние. Когато виждаш, но не можеш да изкрещиш, понеже всички останали около теб са слепи и глухи по свое собствено желание. Когато пиеш ежедневно, но оставаш болезнено трезвен и способен на всяка една секунда отвратително възприятие на обкръжаващата те гнус. Когато единственият ти начин за спасение се нарича графоманство — изливане на собствената словестна сперма

върху фригидните и стерилни полови органи на затъпелия от околната простотия читател. Тогава спасението идва под формата на измислен свят, който понякога е по-реален и красив от психопатската действителност.

Ето защо продължавам да пиша. Имам една идея-фикс, един натрапчиво повтарящ се сън, една утопия, която може да настъпи след век, година, час или никога: че един ден светът ще прогледне, ще види в себе си и в осолните нечовешките чудовища и ще започне да ги мачка без милост. Тогава жените ще започнат да обичат истински, изродите, парвенютата-богаташи и малоумниците ще спрат да се котират, смрадта ще изчезне, а аз ще спра да пиша.

И ще започна да обичам.

И да живея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.